

בָּשֵׁם ה', אֵל עֹלָם (בראשית כא, לג).

תבון תפֿלתי קמרת לפֿניך; משאת כפי, מנחת-עֶרֶב (תהילים קמא, ב).

סֵפֶר תִּשְׁעֵי וְהוּא סֵפֶר הַקֶּרְבָּנוֹת

הַלְכוּתֵי שֵׁשׁ, וְזֶה הוּא סְדוּרָן: הַלְכוּת קֶרֶבֶן פֶּסַח, הַלְכוּת חֲגִיגָה, הַלְכוּת בְּכוֹרוֹת, הַלְכוּת שְׁגָגוֹת, הַלְכוּת מַחֲסְרֵי כִפָּרָה, הַלְכוּת תְּמוּרָה.

הַלְכוּת קֶרֶבֶן פֶּסַח. יֵשׁ בְּכֻלָּן שֵׁשׁ עֲשָׂרָה מִצְוֹת אַרְבַּע מִצְוֹת עֲשֵׂה, וּשְׁתֵּים עֲשָׂרָה מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה; וְזֶה הוּא פֶּרֶטָן: (א) לִשְׁחַט הַפֶּסַח בְּזִמְנוֹ; (ב) שְׁלֹא לְזַבַּח אוֹתוֹ עַל הַחֲמִץ; (ג) שְׁלֹא תִלִּין אֱמוּרָיו; (ד) לִשְׁחַט פֶּסַח שְׁנִי; (ה) לֶאֱכֹל בֶּשֶׂר הַפֶּסַח עַל מִצָּה וּמִרּוֹר בְּלֵיל חֲמֻשָּׁה עֶשֶׂר; (ו) לֶאֱכֹל בֶּשֶׂר פֶּסַח שְׁנִי עַל מִצָּה וּמִרּוֹר בְּלֵיל חֲמֻשָּׁה עֶשֶׂר לַחֲדָשׁ הַשְּׁנִי; (ז) שְׁלֹא יֹאכַל נָא וּמִבְשָׁל; (ח) שְׁלֹא יוֹצִיא מִבֶּשֶׂר הַפֶּסַח חוּץ לַחֲבוּרָה; (ט) שְׁלֹא יֹאכַל מִמֶּנּוּ מִשְׁמַד; (י) שְׁלֹא יֹאכִיל מִמֶּנּוּ לְתוֹשֵׁב אוֹ שָׂכִיר; (יא) שְׁלֹא יֹאכַל מִמֶּנּוּ עֶרֶל; (יב) שְׁלֹא יִשְׁכַּר בּוֹ עֵצֶם; (יג) שְׁלֹא יִשְׁכַּר עֵצֶם בַּפֶּסַח שְׁנִי; (יד) שְׁלֹא יִשְׁאִיר מִמֶּנּוּ לַבֶּקֶר; (טו) שְׁלֹא יִשְׁאִיר מִפֶּסַח שְׁנִי לַבֶּקֶר; (טז) שְׁלֹא יִשְׁאִיר מִבֶּשֶׂר חֲגִיגַת אַרְבָּעָה עֶשֶׂר עַד יוֹם שְׁלִישִׁי.

הַלְכוּת חֲגִיגָה. יֵשׁ בְּכֻלָּן שֵׁשׁ מִצְוֹת אַרְבַּע מִצְוֹת עֲשֵׂה, וּשְׁתֵּים מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה; וְזֶה הוּא פֶּרֶטָן: (א) לְהִרְאוֹת פָּנֵי ה'; (ב) לֶחֶג בְּשִׁלוֹשָׁה רִגְלִים; (ג) לִשְׂמַח בְּרִגְלִים; (ד) שְׁלֹא יִרְאֶה רִיקָם; (ה) שְׁלֹא יַעֲזֹב לוֹי מִלְּשֻׁמְחוֹ וּלְתֵן לוֹ מִתְּנוּתָיו בְּרִגְלִים; (ו) לְהַקְהִיל אֶת הָעָם בְּחַג הַסִּפּוֹת בְּמוֹצָאֵי שְׁמֹמָה.

הַלְכוּת בְּכוֹרוֹת. יֵשׁ בְּכֻלָּן חֲמֵשׁ מִצְוֹת שְׁתֵּי מִצְוֹת עֲשֵׂה, וּשְׁלוֹשׁ מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה; וְזֶה הוּא פֶּרֶטָן: (א) לְהַפְרִישׁ בְּכוֹרוֹת; (ב) שְׁלֹא יֹאכַל בְּכוֹר תָּמִים חוּץ לִירוּשָׁלַיִם; (ג) שְׁלֹא יִפְדֶּה הַבְּכוֹר; (ד) לְהַפְרִישׁ מַעֲשֵׂר בַּהֲמָה; (ה) שְׁלֹא יִגָּאֵל מַעֲשֵׂר בַּהֲמָה. וְכֻלָּלְתִּי הַמַּעֲשֵׂר עִם הַבְּכוֹר לְפִי שְׁמַעֲשֵׂה שְׁנִיָּהם אֶחָד, וְהִכְתוּב כָּלְלוּ עִמּוֹ: שְׁנֵאמָר "אֶת-דָּמָם תִּזְרֹק" (במדבר יח, יז) כֹּךְ לְמַדּוֹ מִפִּי הַשְּׁמוּעָה, שֶׁזֶה דָּם מַעֲשֵׂר וְדָם בְּכוֹר.

הַלְכוּת שְׁגָגוֹת. יֵשׁ בְּכֻלָּן חֲמֵשׁ מִצְוֹת עֲשֵׂה; וְזֶה הוּא פֶּרֶטָן: (א) שְׁיִקְרִיב הַיָּחִיד קֶרֶבֶן חֲטָאת קְבוּעַ עַל שְׁגָגָתוֹ; (ב) שְׁיִקְרִיב אֲשָׁם מִי שְׁלֹא נֹדַע לוֹ אִם חֲטָא אִם לֹא חֲטָא עַד שְׁיִנָּדַע לוֹ וַיָּבִיא חֲטָאתוֹ, וְזֶה הוּא הַנִּקְרָא אֲשָׁם תְּלוּי; (ג) שְׁיִקְרִיב הַחוּטָא אֲשָׁם עַל עֲבֵרוֹת יְדוּעוֹת, וְזֶה הוּא הַנִּקְרָא אֲשָׁם וְדָאִי; (ד) שְׁיִקְרִיב הַחוּטָא קֶרֶבֶן עַל עֲבֵרוֹת יְדוּעוֹת, אִם הָיָה עֹשֶׂה בַּהֲמָה וְאִם הָיָה עֹנִי עוֹף אוֹ עֲשִׂירִית הָאִיפָה, וְזֶה הוּא הַנִּקְרָא קֶרֶבֶן עוֹלָה וַיּוֹרֵד; (ה) שְׁיִקְרִיבוּ הַסִּנֵּה־דָרִין קֶרֶבֶן, אִם טָעוּ וְהוֹרוּ שְׁלֹא כִּהְלָכָה בְּאַחַת מִן הַחֲמוּרוֹת.

הַלְכוּת מַחֲסְרֵי כִפָּרָה. יֵשׁ בְּכֻלָּן אַרְבַּע מִצְוֹת עֲשֵׂה; וְזֶה הוּא פֶּרֶטָן: (א) שְׁתִּקְרִיב הַזֶּבֶחַ כְּשֶׁתִּטְהַר קֶרֶבֶן; (ב) שְׁתִּקְרִיב הַיּוֹלֵדֶת

כְּשֶׁתִּטְהַר קָרְבֵּן; (א) שִׁיקָרִיב הַזֶּבֶב כְּשִׁיטְהַר קָרְבֵּן; (ד) שִׁיקָרִיב מִצֶּרַע כְּשִׁיטְהַר קָרְבֵּן. וְאַחֵר שִׁיקָרִיבוּ קָרְבָּנוֹתֶיהֶן, תִּגְמַר טְהֻרָתָן.

הַלְכוֹת תְּמוּרָה. יֵשׁ בְּכָלֶלֶן שְׁלוֹשׁ מִצְוֹת אַחַת מִצְוַת עֲשֵׂה, וּשְׁתֵּי מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה; וְזֶה הוּא פָּרִטָן: (א) שְׁלֹא יִמִּיר; (ב) שֶׁתִּהְיֶה הַתְּמוּרָה קֹדֶשׁ, אִם הַמִּיר; (ג) שְׁלֹא יִשְׁנֶה הַקֹּדֶשִׁים מִקֹּדֶשָׁה לְקֹדֶשָׁה.

נִמְצְאוּ כָּל הַמִּצְוֹת הַנִּכְלָלוֹת בְּסֵפֶר זֶה, תִּשַּׁע וּשְׁלוּשִׁים מֵהֶן עֲשִׂירִים מִצְוֹת עֲשֵׂה, וּתִשַּׁע עֲשִׂירֵה מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה.

הַלְכוֹת קָרְבֵּן פֶּסַח

יֵשׁ בְּכָלֶלֶן שֵׁשׁ עֲשָׂרֵה מִצְוֹת אַרְבַּע מִצְוֹת עֲשֵׂה, וּשְׁתֵּים עֲשָׂרֵה מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה; וְזֶה הוּא פָּרִטָן: (א) לִשְׁחַט הַפֶּסַח בְּזִמְנוֹ; (ב) שְׁלֹא לְזַבַּח אוֹתוֹ עַל חֲמִץ; (ג) שְׁלֹא תִלִּין אֱמוּרָיו; (ד) לִשְׁחַט פֶּסַח שְׁנִי; (ה) לֹאכֹל בֶּשֶׂר הַפֶּסַח עַל מִצָּה וּמְרוֹר בְּלִילִי חֲמֻשָּׁה עֶשֶׂר; (ו) לֹאכֹל בֶּשֶׂר פֶּסַח שְׁנִי עַל מִצָּה וּמְרוֹר בְּלִילִי חֲמֻשָּׁה עֶשֶׂר לַחֲדָשׁ הַשְּׁנִי; (ז) שְׁלֹא יֹאכֹל נָא וּמִבְשָׁל; (ח) שְׁלֹא יוֹצִיא מִבֶּשֶׂר הַפֶּסַח חוּץ לַחֲבוּרָה; (ט) שְׁלֹא יֹאכֹל מִמֶּנּוּ מִשְׁמַד; (י) שְׁלֹא יֹאכִיל מִמֶּנּוּ לְתוֹשֵׁב אוֹ לְשֹׁכֵיר; (יא) שְׁלֹא יֹאכֹל מִמֶּנּוּ עֶרֶל; (יב) שְׁלֹא יִשְׁבֹּר בּוֹ עֵצִים; (יג) שְׁלֹא יִשְׁבֹּר עֵצִים בַּפֶּסַח שְׁנִי; (יד) שְׁלֹא יִשְׁאִיר מִמֶּנּוּ לְבָקָר; (טו) שְׁלֹא יִשְׁאִיר מִפֶּסַח שְׁנִי לְבָקָר; (טז) שְׁלֹא יִשְׁאִיר מִבֶּשֶׂר חֲגִיגַת אַרְבַּעַה עֶשֶׂר עַד יוֹם שְׁלִישִׁי. וּבְאוֹר מִצְוֹת אֵלּוּ בְּפָרָקִים אֵלּוּ.

הַלְכוֹת קָרְבֵּן פֶּסַח פָּרָק א

א. מִצְוֹת עֲשֵׂה לִשְׁחַט הַפֶּסַח בְּאַרְבַּעַה עֶשֶׂר לַחֲדָשׁ נִסָּן, אַחֵר חֲצוֹת; וְאֵין שׁוֹחֲטִין אֵלּא מִן הַכֹּהֲנִים אוֹ מִן הָעֲזִים בְּלֶבֶד, זָכָר בֶּן שָׁנָה. וְאַחֵד הָאִישׁ וְאַחֵד הָאִשָּׁה, חַיִּבִּין בְּמִצְוָה זוֹ. וּמִי שֶׁבָטַל מִצְוָה זוֹ בְּזִדּוֹן, וְעָבַר יוֹם אַרְבַּעַה עֶשֶׂר וְלֹא הִקְרִיב, וְהוּא לֹא טָמֵא, וְלֹא בְּדֶרֶךְ רְחוּקָה הָרִי זֶה חַיִּב כָּרַת; וְאִם בְּטָלָה בְּשִׁגְגָה, פָּטוּר.

ב. אֵין שׁוֹחֲטִין אֶת הַפֶּסַח אֵלּא בַּעֲזָרָה, כְּשֶׁאֵר הַקֹּדֶשִׁים; אִף בְּשַׁעַת הַתֵּר הַבְּמוֹת, לֹא הָיוּ מִקְרִיבִין אֶת הַפֶּסַח בְּכַמֶּת יָחִיד אֵלּא בְּכַמֶּת צָבוּר. וּמִי שֶׁהָיָה מִקְרִיבוֹ בְּכַמֶּת יָחִיד לוֹקָה, כְּאִלּוּ הִקְרִיבוֹ בְּשׁוּק: שֶׁנֶּאֱמַר "לֹא תוּכַל, לְזַבַּח אֶת-הַפֶּסַח, בְּאַחַד שְׁעָרֶיךָ" (דְּבָרִים טז, ה). מִפִּי הַשְּׁמוּעָה לְמַדּוּ שֶׁזֶּוּ אֲזַהֲרָה לְשׁוֹחֲטֵי בְּכַמֶּת יָחִיד, אֲפִלּוּ בְּשַׁעַת הַתֵּר הַבְּמוֹת.

ג. שְׁחִיטַת הַפֶּסַח, אַחֵר חֲצוֹת; וְאִם שִׁחֲטוּ קֹדֶם חֲצוֹת, פָּסוּל. וְאֵין שׁוֹחֲטִין אוֹתוֹ אֵלּא מֵאַחֵר תְּמִיד שְׁלִבִּין הָעֲרֵבִים אַחֵר שְׁמִקְטִירִין קִטְרֵת שְׁלִבִּין הָעֲרֵבִים, וְאַחֵר שְׁמִטִּיבִין אֶת הַנְּרוֹת, מִתְחִילִין לִשְׁחַט אֶת הַפֶּסַחִים, עַד סוֹף הַיּוֹם. וְאִם שִׁחֲטוּ אַחֵר חֲצוֹת, קֹדֶם תְּמִיד שְׁלִבִּין הָעֲרֵבִים כְּשֶׁר: וְיִהְיֶה אַחַד מִמֶּרַס בְּדָם הַפֶּסַח, עַד שִׁיזְרֹק דָּם הַתְּמִיד, וְאַחֵר כֵּךְ יִזְרֹק דָּם הַפֶּסַח, אַחֲרָיו; וְאִם נִזְרַק דָּם הַפֶּסַח קֹדֶם דָּם הַתְּמִיד, כְּשֶׁר.

ד. השוחט את הפסח בזמנו, והיה לו כזית חמץ ברשותו לוקה: שנאמר "לא-תזבח על-חמץ, דם-זבחי" (שמות כג, יח) שלא יזבח הפסח, והחמץ קים. אחד השוחט, ואחד הזורק את הדם, ואחד המקטיר את האמורין אם היה ברשות אחד מהן, או ברשות אחד מבני חבורה שאוכלין פסח זה, כזית חמץ בשעת הקרבתו הרי זה לוקה, והפסח פשר.

ה. דם הפסח, טעון שפיכה כנגד היסוד. ואחר ששופכין דמו, מפשיטין אותו; וקורעין את בטנו ומוציאין את אמוריו, ומקטירין אותן חלבי כל זבח וזבח לבדם. ובעל הזבח נוטל פסחו עם העור שלו, ויוצא לביתו לירושלים; וצוללו, ואוכלו לערב.

ו. המניח אמורין, ולא הקטירן עד שלנו ונפסלו בלינה הרי זה עובר בלא תעשה, שנאמר "ולא-ילין חלב-חגי, עד-בקר" (שמות כג, יח). ואף על פי שעבר, אינו לוקה לפי שאין בו מעשה.

ז. מקטירין חלבי פסחים כל הלילה, עד שיעלה עמוד השחר. במה דברים אמורים, בשחל ארבעה עשר להיות בשבת שהרי חלבי שבת, קרבין ביום טוב; אבל אם חל ארבעה עשר להיות בחל, אין מקטירין חלבי חל ביום טוב.

ח. הפסח נשחט בשלוש פתות, שנאמר "ושחטו אתו, כל קהל עדת-ישראל" (שמות יב, ו) קהל, ועדה, וישראל. ואין פחות משלושים בני אדם בכל פת וכת. היו הכל חמשים נכנסין בתחלה שלושים, ושוחטין; ויוצאין עשרה, ונכנסין עשרה; וחוזרין ויוצאין עשרה, ונכנסין עשרה. היו פחות מחמשים אין שוחטין את הפסח, לכתחלה. ואם שחטו כלן בבת אחת, פשר.

ט. כיצד נשחט: נכנסה הכת הראשונה עד שתתמלא העזרה, ונועלין דלתות העזרה, ומתחילין לשחט את פסחיהן. וכל זמן שהן שוחטין ומקריבין, קוראין הלויים את ההלל. אם גמרו את ההלל, ועדין לא שלמה הכת מלהקריב שונין; ואם שנו, ולא שלמו מלהקריב משלשין. ומעולם לא שלשו.

י. על כל קריאה וקריאה, תוקעין שלוש תקיעות בחצוצרות תקיעה תרועה ותקיעה: הואיל ואין לו נסכים לתקע בשעת נסוד, תוקעין בשעת שחיטה.

יא. הכוהנים עומדין שורות שורות, ובידיהן מזרקי כסף ומזרקי זהב, שורה שפלה כסף כסף, ושורה שפלה זהב זהב; ולא היו מערבין, כדי שיהיה להם נואי. ולא היו למזרקין שולים, כדי שלא יניחום ויקרש הדם.

יב. שחט השוחט, וקבל הכוהן נותנו לחברו, וחברו לחברו, כדי שיתעסקו רבים במצוה, עד שיגיע הדם אצל כוהן הקרוב למזבח; שופכו שפיכה אחת, כנגד היסוד, ומקבל מזרק אחד מלא, ואחר כך מחזיר את הריקן.

יג. ותולין ומפשיטין את כלו, וקורעו, וממחה את קרביו, עד שמסיר מהן הצואה והפרש; ומוציאין את האמורין, ונותנן בכלי, ומולחן, ומקטירן הכוהן על גבי המזבח.

יד. וכיצד תולין ומפשיטין: מסמרות שלברזל היו קבועין בכותלים ובעמודים, שבהן תולין ומפשיטין; וכל מי שלא

מָצָא מָקוֹם לְתִלּוֹת, מְקָלִים דְּקִים חֲלָקִים הָיוּ שָׁם, מְנִיחַ עַל כִּתְפוֹ וְכִתְף חֲבֵרוֹ, וְתוֹלֶה וּמַפְשִׁיט.

זו. שָׁלְמוּ מִלְּהֶקְרִיב, פּוֹתְחִין דְּלִתּוֹת הָעֶזְרָה, וַיֵּצֵאת כֶּת הָרֵאשׁוֹנָה, וְנִכְנְסָה שְׁנִיָּה; יֵצֵאת שְׁנִיָּה, וְנִכְנְסָה שְׁלִישִׁית. כְּמַעֲשֵׂה רֵאשׁוֹנָה, כֵּן מַעֲשֵׂה שְׁנִיָּה וּשְׁלִישִׁית. שָׁלְמָה כֶּת שְׁלִישִׁית וַיֵּצֵאת, רוֹחֲצִין אֶת הָעֶזְרָה.

זו. חָל אַרְבָּעָה עָשָׂר לַהֲיוֹת בַּשָּׁבֶת כְּמַעֲשֵׂהוּ בַּחֹל, כֵּן מַעֲשֵׂהוּ בַּשָּׁבֶת; וְרוֹחֲצִין אֶת הָעֶזְרָה בַּשָּׁבֶת שְׁאִין אֲסוּר שְׁבֵת בַּמִּקְדָּשׁ, אֲפֹלוּ בְּדָבָר שְׁאִינוּ צָרָךְ עֲבוּדָה: אֲסוּר שְׁבֵת, בַּמִּקְדָּשׁ הֵתֵר הוּא.

יז. אֵין כָּל אֶחָד וְאֶחָד מוֹלִיךְ אֶת פִּסְחוֹ לְבֵיתוֹ, בַּשָּׁבֶת: אֵלֹא כֶּת הָרֵאשׁוֹנָה יוֹצֵאִין בַּפִּסְחִיָּהֶן, וְיוֹשְׁבֵין בְּהַר הַבַּיִת; וְהַשְּׁנִיָּה יוֹצֵאִין בַּפִּסְחִיָּהֶן, וְיוֹשְׁבֵין בַּחֵיל; וְהַשְּׁלִישִׁית עוֹמְדִין בַּמְּקוֹמָן, בַּעֲזָרָה. וְשׁוֹהִין הַכֹּל עַד מוֹצָאֵי שְׁבֵת, וְהוֹלֵךְ כָּל אֶחָד בַּפִּסְחוֹ לְבֵיתוֹ.

יח. שְׁחִיטַת הַפֶּסַח, וְזִרְיַקַת דָּמוֹ, וּמַחְוֵי קֶרְבִּיו, וְהֶקְטֵר חֲלָבָיו דּוֹחִין אֶת הַשָּׁבֶת: שְׁאִי אֲפָשָׁר לַעֲשׂוֹתָן קֹדֶם הַשָּׁבֶת שְׁהָרִי קְבוּעַ לוֹ זְמַן, שְׁנֹאֲמַר "בְּמוֹעֲדוֹ" (במדבר ט, ב; במדבר ט, ג). אֲבָל הִרְכַּבְתּוֹ, וְהִבָּאֲתוֹ מִחוּץ לַתְּחוֹם, וְחִתִּיכַת יִבְלֵתוֹ בְּכָלִי אֵינֶן דּוֹחִין אֶת הַשָּׁבֶת, שְׁהָרִי אֲפָשָׁר לַעֲשׂוֹתָן קֹדֶם הַשָּׁבֶת. וְאִם יָכוֹל לַחֲתוֹךְ יִבְלֵתוֹ בִּידּוֹ בַּשָּׁבֶת, חוֹתֵךְ; וְאִם הִיתָה יִבְשָׁה, חוֹתְכָה אֲפֹלוּ בְּכָלִי שְׁאִין שְׁבֵת בַּמִּקְדָּשׁ כָּלָל. וְכֵן צִלִּיתוֹ, וְהִדְחַת קֶרְבִּיו אֵינֶן דּוֹחִין אֶת הַשָּׁבֶת, שְׁהָרִי אֲפָשָׁר לַעֲשׂוֹתָן לְאַחַר הַשָּׁבֶת.

יט. שָׁכַח וְלֹא הִבִּיא סִפִּין, לֹא יִבְיָאָנָה בַּשָּׁבֶת; אֵלֹא נּוֹתְנָה בֵּין קֶרְנֵי הַכֶּבֶשׁ, אוֹ בַּצִּמְרוֹ, וּמִפִּישׁוֹ עַד שְׁמִבְיָאוֹ לַעֲזָרָה, וּמִקְדִּישׁוֹ שָׁם. וְאַף עַל פִּי שֶׁהוּא מְחַמֵּר בַּשָּׁבֶת, מְחַמֵּר כְּלֹאֲחֵר יָד הוּא, וּמִפְּנֵי הַמַּצּוֹה, מִתֵּר.

כ. בַּמָּה דְּבָרִים אֲמוּרִים, בְּשָׁלֹא הִקְדִּישׁ פִּסְחוֹ עֲדִין, וְלֹא אָמַר, זֶה פֶּסַח; אֲבָל אִם הִקְדִּישׁוֹ לֹא יִבְיָא סִפִּין עָלָיו, מִפְּנֵי שֶׁהוּא עוֹבֵד בַּקֳּדָשִׁים. וּמִפְּנֵי מַה הִתִּירוּ לַהֲקָדִישׁ פִּסְחוֹ בַּשָּׁבֶת הוּאִיל וְקְבוּעַ לוֹ זְמַן, מִתֵּר לַהֲקָדִישׁ בַּשָּׁבֶת; וְכֵן מִקְדִּישׁ אָדָם חֲגִיגָתוֹ בְּיוֹם טוֹב, וְאִינוּ חוֹשֵׁשׁ.

כא. הַשּׁוֹחֵט אֶת הַפֶּסַח, וְנִמְצָא בְּעַל מוֹם, אוֹ טְרָפָה הָרִי זֶה שּׁוֹחֵט אַחֵר, בֵּין בַּחֹל בֵּין בַּשָּׁבֶת: אֲפֹלוּ מָאָה זֶה אַחֵר זֶה, שּׁוֹחֵט וְהוֹלֵךְ, עַד שְׁיִכְשֹׁר אֶחָד, אוֹ עַד שֶׁתִּחַשֵּׁף וַיִּדְּחָה לְשָׁנִי שְׁהָרִי אָנוּס הוּא.